

mal, z zlatom obšit plašček na kaplanovih prsih. Zlat križček, všit v ta plašček, se je bliščal in svetlikal na jutranjem solncu . . .

Mej tem se je v cerkvi že pričela služba božja. Oblački kadila, ki je je mašnik zažgal za blagoslov, so mirno plavali po cerkvi in se plazili pod obokom. Upognjeni starček je kakor pomlajen zapel čvrsto in navdušeno veličastni: „Et resurexit Dominus vere, Alleluja!“ Iz kora pa je donelo po cerkvi:

„Alleluja! Alleluja! . . .“

Tedaj pa je doli pri Kopaču oprt na očeta in mater klečal Tone ob postelji. Pred njim je stal kapelan s presveto hostijo v roki. Željno . . . pro-seče je Tone upiral svoje oči v sveto hostijo . . . Polagoma, pretrgoma je izgovarjal za kaplanom besede:

„Gospod, nisem vreden, — da greš pod mojo streho, ampak reci le besedo in . . . in ozdravljena bo moja duša! . . .“

Sreča mladinskih let.

(Piše Fr. Kralj.)

VI. Na vrhuncu.

^v
Zve dvakrat smo se pogovarjali o jedi, o telesnem in dušnem kruhu. V tretje, pravijo, gre rado. In res, predragi moji mladi čitatelji, sem se namenil danes zopet govoriti o živežu, in sicer o dušnem živežu. Pa ne o takem, ki si ga sami napravljamo tukaj na zemlji, marveč o prečudnem živežu, ki nam prihaja iz nebes, o nebeški mani, o angeljskem kruhu, o katerem poje sv. cerkev:

„Dodelil si jim kruh iz nebes,
Kateri ima v sebi vso sladkost.“

Vidim, da ste že uganili, da imam v mislih sveto obhajilo, in sicer prvo sveto obhajilo, ki je po pravici imenujemo največjo srečo mladinskih let. Mnogi priletni ljudje, tudi taki, ki so na svetu imeli veliko veselih in srečnih dni, so že naravnost spoznali in rekli, da dan prvega sv. obhajila jim je bil najsrečniši dan, nele v mladih letih, marveč v vsem življenju.

Sedaj imamo mesec junij. V tem mesecu obhajamo spomin najslavnejšega mladinskega zavetnika in angelja v človeški podobi — sv. Alojzija. V ta spomin se deli po največ krajih ravno ta mesec nežni mladini tudi prvo obhajilo, da bi tembolj posnemala svetnikovo vnemo za vse dobro, posebej pa še za sv. obhajilo. Že narava sedaj nagiba prvoobhajance do ljubezni in vneme za ta najsvetejši zakrament. Narava se je vsa prenovila; tako naj se tudi njih duše prenové in vstanejo k novemu življenju po presrečnem zdru-

ženju s Kristusom. Solnce že gorko ogreva zemljo; tako naj ogreva tudi njih duše božja ljubezen, ki lije svoje plamteče žarke iz tabernaklja.

O, koliko otrok je bilo že oveseljenih z nebeško radostjo v dan prvega sv. obhajila, kar obstoji sv. katoliška cerkev, — tako oveseljenih, da so se jim utrinjale biserne solzice nepopisne sreče in hvaležnosti po nedolžnem licu! Koliko jih bo osrečenih zopet letos! Opisovati vam jih ne morem. Pokažem vam le jedno tako izvoljenko, ki vam bodi neka zastopnica vseh drugih. Poglejte njeno sliko: ali se vam ne zdi kakor nežen angeljček nebá, ki hiti mej cveticami — sama cvetlica nedolžnosti — za lahkokrilih pisanim metuljem. Slikar je hotel s tem izraziti blaženstvo detinske sreče njenega priprosto nedolžnega srca. A nikar ne mislite, da naši deklici napravi le metuljček toliko sreče in blaženstva, ki kar kipi iz vsake slikarjeve poteze, marveč ta radost, koje odsvit se kaže na deklici, izvira iz prevelike sreče, da je danes prvikrat prejela v svoje srce Srečo samo in Vir vsega blaženstva: nebeškega Odrešenika!

Kako skrbno se je pripravljala naša deklica na ta srečni trenutek, ko bo napajala svojo žejno dušo pri neizcrpnem viru rešenja in življenja! Štela je mesece, tedne, dneve in slednjič ure, ki so jo ločile od združenja z Bogom.

In slednjič je prišel oni srečni dan, dan združenja z Neskončnim. Srce ji je močnejše in burnejše utripalo, lica so ji rdela, oko se ji je svetilo, veselja rosilo. Kot angeljček se je oblekla v belo obleko, znak nedolžnosti, ovila si je krog glave venec Kristusove neveste in vsa presrečna govorila s pobožnim pesnikom:

Ta paša prečudna, ta hrana življenja
Je angeljski kruh, ki rosi ga nebo.
On lek je trpljenja, on vir je rešenja,
On v raj preustvarja to solzno zemljo.

Da, res! Ko je vsprejela v srce Odrešenika, izginil je zanj čutni svet; zemlja se ji je premenila v raj, kjer v nevidni družbi angeljev ne misli na nič drugega, kakor le na Jezusa in rajsko srečo njegove pričujočnosti.

Ko je tako premišljevala v sladkem zamaknjenju, ji vzdihne nakrat srce v hvalezni ljubezni do Jezusa in se izlije v trdni sklep:

Kako bi, moj Bog, zahvalila Te dosti?
Oj daj mi živeti jedino za Té!

Vrhunec nežnih čustev se je izlil v ta sklep, da hoče posvetiti vse življenje Njemu, kateri se ji je dal vsega v hrano, kateri je dal zanj življenje na lesu svetega križa. Ko je vsprejela Vir vse ljubezni, je tudi sama občutila veliko ljubezen: njeno srce se je širilo in le to želelo, da bi vsi slavili Jezusa in se ogrevali pri žaru njegove ljubezni; zlasti pa je mislila na stariše, sorodnike in vse dobrotnike. Hvalnica za hvalnico, proslava za proslavo, zahvala za zahvalo, prošnja za prošnjo je potekala iz njenih ust in se združevala v jeden sam višek, jedno samo misel, katero smo že omenili:

Oj daj mi živeti jedino za Té!

Tako vsprejme Najsvetejšega pobožna duša, ki v resnici čuti moč in ljubezen božjo. To in še mnogo več boste tudi vi, moji dragi, čutili, ko boste prejeli na vrhuncu sreče mladinskih let vrhunec vse sreče, Jezusa.

Fr. Hanfstaengel, fotograf in založnik v Monakovem.

Odšla je domov. A ni mogla ostati v zaduhli sobi. Nikakor! Njeno srce se je preveč razširilo, da bi je mogle stene uklepati, razliti je mora v stvarstvu svojega Stvarnika, v naravi. Odloži svoj venec, ki naj bi bil odslej spomin in priča njene zaveze z Bogom, in odhiti mej cvetje v prosto naravo, da pod milim nebom pošlje v nebo svoje srčne želje in čustva. Tudi rokávce si zaviha, da bi se kaj ne pomazala snežnobela obleka, ki je zunanji znak njene dušne lepote in ki jo hoče tudi spraviti in skrbno hraniti v spomin današnjega presrečnega dne.

Tam med cvetjem zagleda metuljčka, ki se lahkotno ziblje nad cvetlicami, srkajoč iz njih dišečega medu.

Vse stvari po naravi jo danes učé. Nežna cvetlica ji pripoveduje o lepoti nedolžnosti, metulj jo uči krepostij. Kakor srka sam iz cvetk le blagodejni med in se ogiblje strupenih cvetlic, tako naj se tudi ona ogiblje greha in strasti, a nabira naj blagodejnega medu krepostij.

Vse je danes uči, a ona sama je tudi dovzetna za te nauke. Saj je obljubila Odrešeniku le zanj živeti.

Taka je slika pobožne deklice na dan prvega svetega obhajila, taka naj bo slika vsake duše na dan največje sreče mladinskih let! Milodejni žarki te mladinske sreče naj pa še dolgo odsevajo — tje v pozna leta — prav do zadnjega obhajila, svete Popotnice v rajsko srečo!

Bogastvo in beda.

(Povest. — Spisal E. Lampe.)

II.

Glvornica gospoda Staniča je bila na koncu mesta. Bila je velikanska hiša z mnogimi dimniki, izmej katerih je bil najvišji skoro tako visok kakor zvonik vaške cerkve, in je pihal iz sebe črn, gost dim, da so se kar oblaki delali na nebu. Okolo nje je bil visok trden zid, ki je branil ljudem, da niso videli s ceste na dvorišče tvornice.

Že je legel mrak na zemljo, ko so se odprla velika vrata tvornice, in delavci so vreli iz nje na prosto. Bili so večinoma suhe postave in bledih obrazov; poznalo se jim je, kako jim delo v tvornici škoduje na zdravju in moči.

Precej za možmi se usuje iz tvornice krdelo dečkov-delavcev. Nekaj se jih obrne proti bližnjim vasem, drugi pa gredo v mesto. Mej temi je tudi naš znanec Murnikov Tonček. Hitro gre proti domu, ki je v siromašnejšem delu mesta. Tam vstopi v nizko hišico.

„Dober večer!“ pozdravi prijazno, ko pride v nizko temno sobico. Približa se tiho postelji v kotu, kjer je ležala bolna žena, prime rahlo njeno roko in vpraša tiho: „Kako vam je, mati?“